

Les cartes dels campaments

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

Quan la senyora Rosa va deixar el seu fill a l'autocar, ja se li va fer un nus a l'estómac. El Pere no va voler mirar-la per la finestra i per més que la pobra dona s'esforçava a fer "adéu" amb la mà, el seu fill ni tant sols li va fer un gest per acomiadar-se.

És clar que el noi ja ho havia deixat ben clar només despertar-se. "No vull anar de campaments", va dir. I a partir d'aquell instant tot van ser males cares, mitges paraules, mirades a terra i grans dosis de mal humor. De res va servir que la mare li jurés i perjurés que segur que faria amics i s'ho passaria la mar de bé. El Pere no en tenia cap ganes de marxar de campaments, i la senyora Rosa ara estava ben moixa pensant que potser sí que el seu fill s'ho estava passant malament.

Els dies van passar i la Rosa cada matí obria el correu esperant una carta. El seu fill li havia promès enviar-li una postal tan bon punt arribés, i la dona mirava la bústia intranquil·la. Finalment el 4art dia va arribar, i la Rosa va somriure al fixar-se en el bonic dibuix d'un rierol envoltat de muntanyes. De seguida va reconèixer les típiques siluetes d'arbres que dibuixava el Pere, i va pensar que els monitors havien estat encertats proposant fer la postal com a manualitat.

Asseguda a la tauleta de la cuina va començar a llegir:

Mama,

No m'agrada gens estar aquí. No conec ningú i m'he passat tot el viatge assegut amb un nen que ni m'ha dirigit la paraula. Quan hem arribat he hagut de carregar la motxilla i em fa mal l'esquena. Hem caminat més que quan anem a la platja amb la tieta Berta. No s'acabava mai, i quan per fi hem arribat a una esplanada, resulta que estava plena de caques de vaca. Hem hagut d'espavilar-nos per muntar les tendes. I si a casa no em deixes clavar claus, aquí m'he aixafat el dit amb una pedra quan clavava una piqueta. El menjar és horrible i gairebé sempre està fred. Per les nits no hi ha llum i si vull fer pipí he de sortir amb una lot. Jo prefereixo aguantar-me perquè tinc por de trobar-me un animal. Però dins la tenda també és perillós estar-s'hi perquè m'han picat més de 50 mosquits. Això és un rotllo.

I a partir d'aquí ja no es llegia res més perquè el paper de la postal s'havia acabat.

La Rosa va deixar la postal recollada a l'ampit de la finestra i tot el dia que se la mirava. Potser sí que el Pere tenia raó i ella s'havia equivocat. Potser sí que no havia fet amics i que era massa petit per dormir fora de casa. Potser hauria sigut millor que s'hagués quedat amb ella jugant amb les seves maquetes i mirant la tele. Allò el distreia força i com a mínim a casa no hi havia mosquits. Potser podrien haver sortit alguna tarda al parc de ciment que hi havia carrer avall, o haurien anat a fer un volt pel centre comercial. També s'ho hauria passat bé així.

Cada matí la dona es mirava la postal i se sentia culpable per haver insistit tant a que marxés, però el dia que feia 7, va aparèixer una altra carta a la bústia.

Aquest cop no era una postal, sinó un munt de papers escrits amb pressa que la Rosa va voler llegir de seguida. Hi deia així:

Mama,

Avui també estic enfadat perquè un dels monitors m'ha dit que aviat tornem. No pot ser!!! No vull!! No em puc quedar una mica més? L'altre dia vam anar a banyar-nos a un gorg i he guanyat un premi fent una gimcana. També he après a fer eines de fusta i a construir cabanes. És molt fàcil, ja te n'ensenyaré i podem fer-ne una al jardí de la tieta Berta. També he fet guerres de pintura, he vist dues àligues i he dormit sota les estrelles. Tu sabies que n'hi havia tantes? És una passada.

Per cert, he convidat uns quants nens a la festa del meu aniversari. Uns 30 més o menys. No t'importa oi? És que tots són els meus amics, però en tinc un d'especial que es diu Jordi. És el nen amb el que vaig seure a l'autocar i es veu que no em va dir res en tot el viatge perquè ell tampoc coneixia ningú i estava mort de vergonya. Quina ximpleria, oi?

Ja no em fa mal l'esquena, ara em fan una mica de mal els peus perquè l'altre dia vam caminar fins arribar a un llac preciós que hi ha dalt de les muntanyes. Jo no havia vist mai un llac així, mama. Has de venir. I t'ensenyaré a cuinar uns macarrons boníssims que fan aquí, i encara em piquen els mosquits però ja ni me n'adono. Em preocupa més que estic afònic de tant cantar per les nits. Perquè ja no em fa por la foscor, mama. De fet el que més m'agrada és fer jocs de nit. A casa en farem un amb les lots i jugarem a "la Sardina", i un dia anirem al riu i...

Però de nou el paper es va acabar i el Pere no hi va poder escriure res més.

Segurament per això no va poder explicar com n'estava de content per tot el que havia après. No va poder dir que mai havia tingut tants amics ni que havia descobert tantes coses. No podia parlar-li de que se sentia més gran i més segur d'ell mateix. Potser amb dues o tres línies més li hauria pogut dir que li donava les gracies per haver insistit tant a que marxés. Li diria que l'havia enyorat de tant en tant, que ara es moria de ganes de veure-la per fer-li una forta abraçada, però que el que més desitjava era poder tornar a marxar l'any vinent.

I la Rosa per fi va respirar tranquil·la. Però no podia entretenir-se gaire perquè havia d'anar a esperar el seu fill a l'autocar. El cert és que ella també es moria de ganes de veure'l. Però el que més desitjava era poder recordar amb ell totes les aventures que ella també havia viscut de petita, quan els seus pares van insistir perquè anés de campaments.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA